

— Полица за десетъ хиляди! Че отъ какво?

— На карти.

— На карти! . . . На ли бѣше се зарекълъ, следъ...

— Зарекохъ се и . . .

— Това е безобразна страсть!

— Проклинамъ се, но срока приближава. . . Ще полудѣя. . . Всѣки день е мъчение за мене. Не можахъ да гледамъ баща си; не можахъ да срѣщамъ тия хора, които ме извудиха — и подирихъ прибѣжище тукъ. Тукъ никой като не знае, ще ми бжде по-леко.

— А кога доде срока?

— Ще си тегля единъ крушумъ, че да става каквото ще.

— Ехъ, че си я намислилъ!

— Другъ край нѣма.

— Ами ако има!

— Отъ кжде!

— Ето що, Бояне . . . Азъ имамъ облигации отъ държавния заемъ. Татко ги е вложилъ на мое име . . . Ще я наредимъ.

— Братъ! — извика Андреевъ и прегърна Стойка. Ти пакъ ме спасявашъ!

— Само при едно условие.

— Какво!

— Ще ми обещаешъ, че никога нѣма да похвaneшъ карти.

— Кълна се!

Смълчаха се.

И къмъ градината се разнесоха чуруликания на славей . . .

— Какъ радостенъ ми е сега свѣта! . . . Ето и славея пѣе тъй радостно! . . . Да, братъ, менъ ми шепнѣше нѣщо, че тукъ азъ ще бжда спасень . . .

— За щастие, облигациитѣ сж на мое име и нѣма никой да разбере. Азъ бихъ поискалъ и на татка. И той не би ми отказалъ, но . . .